

Verslag inleefreis India 2014

Willy schrijft:

Indrukken na een inleefreis "India" van 1 tot 18 juli 2014

Voor de 2de maal had ik het geluk mee te kunnen op inleefreis naar Zuid India. De eerste kennismaking bij Lieve en Geert is natuurlijk een noodzaak. Je kan niet met een groep van 11 mensen samen op reis gaan voor 18 dagen zonder elkaar gezien te hebben. Dit is

doorgegaan op 17 mei. Na alle documenten en verplichtingen te hebben volbracht, vertrokken we op 1 juli naar India. Wat zal het deze keer worden? Hoe zal het allemaal verlopen? Wat zullen we beleven en meemaken. Een vrij vlotte reis bracht ons via Doha naar onze bestemming in India. De eerste ontmoeting met Mr. Charles was zoals altijd: een blij weerzien en vriendelijk en vlot

onthaal. De reis verliep vrij vlot zonder noemenswaardige problemen.

Maar wat zijn nu, na 4 maand de blijvende indrukken. Wat is blijven hangen? Voor mij is het belangrijk dat SCAD zich verder inzet voor de basisbehoeften van ontwikkeling van hun mensen. Onderwijs, gezondheid en landbouw, is was en blijft hun bijzonderste taak en inzet.

Misschien heeft het mij minder getroffen dan de eerste reis (een tussentijd van 5 jaar) maar ik heb nu beter gezien hoe de positieve evolutie er wel degelijk is. Het melaatsendorp, dat 5 jaar geleden bestond uit enkele stenen huisjes en het verzorgingslokaal is nu uitgegroeid tot een echt dorp met al vele stenen huisjes. Het

nieuwe medisch centrum dat zeker naar de toekomst is gericht. Waar ook onze provincie West- Vlaanderen aan meewerkt om daar een degelijke werking uit te bouwen naar verzorging voor de zwaksten van de mensen daar in Tamil Nadu. Een mooi, maar vooral toekomstgericht gebouwd centrum waar dokters, verplegenden en therapeuten zich ten volle inzetten voor het welzijn van de zwaksten.

Het onderwijs is ook een van de bijzonderste pijlers waarop de werking van SCAD is gebouwd. Zonder goed onderwijs geen toekomst. Dit is zowel hier als in India zeer belangrijk. Ik denk echter dat voor het onderwijs nog een grote stap zal moeten gezet worden. Toen we de technische school, afdeling garage bezochten moest ik onmiddellijk denken toen ikzelf ook automechanica volgde nu 50 jaar geleden. Ik denk dat wij dan ongeveer met dezelfde motoren en testers werkten. Het zal natuurlijk aan een tekort aan fondsen liggen, maar de evolutie in motoren en techniek zijn waarschijnlijk niet te volgen voor de scholen. Wat hier ook een enorm probleem is voor de scholen. Maar in ieder geval doen ze, volgens de

beschikbare middelen zeer goed werk.

Naar landbouw en ontwikkeling moet er ook nog veel gebeuren. Een groot pluspunt is dat ze vooral inzetten op een milieu vriendelijke manier om aan landbouw te doen. Ik denk dat een samenwerking met Inagro (het vroegere onderzoekcentrum in Beitem) ook veel vruchten zou kunnen afwerpen.(cfr de

samenwerking met Dominiek Savio) Een visvangst met meer aangepaste vissersvaartuigen zou al een hele verbetering zijn op vlak van veiligheid voor die mensen. Een project uitwerken voor de verwerking van vis, zou volgens mij ook zeer waardevol zijn.

Waar ik rotsvast van overtuigd ben is: er zit een zeer positieve evolutie in gans de streek en daar is SCAD, samen met de sponsors van de zoutmijnkinderen en de samenwerking met de Provincie West Vlaanderen een zeer grote kracht in. Maar de

inzet van de mensen ter plaatse, leerkrachten dokters ,medici en medewerkers allerhande, dat is nog altijd de grootste kracht maar daarom moeten wij die mensen verder blijven steunen. Ik hoop dat er in de toekomst nog andere mensen eens gaan zien welk mooi werk men daar doet. Ik ga nu stoppen, maar ik zou er nog een paar bladzijden kunnen over vertellen

Marleen schrijft:

Zaterdag 5 juli 2014: Visiting leprosy –Gypsy –Saree weaving village.

Vandaag wordt het een dag vol van verschillende ervaringen. We beginnen bij het bezoek aan een kleuterschooltje en dorp.

Bij het betreden van het schooltje worden we op de gebruikelijke manier gezegend. Welkom aan jullie. Welkom bezoekers. We krijgen een woordje uitleg door Mister Naga.....

Brigitte doet de vertaling en het is boeiend om de gezichtjes van de kinderen te zien. Zo boeiend, zo geconcentreerd. ...Wat zegt die witte mevrouw?

We krijgen een prachtige dansvoorstelling van enkele jongens en meisjes. Mooi gekleed in hun Indische gewaden glijden en dansen ze over de dansvloer. Prachtig.

Er volgt dan een officiële overhandiging van de vele “Marcellekes en de sportuitrustingen”.

Het daaropvolgend theemoment is heel deugddoend want de zon doet haar werk.

Daarna bezoeken we het zigeunerdorp. Hier krijgen we de kans om enkele huisjes officieel te openen.

Dit is echt een” kippenvelmoment” bij warme temperatuur. Fier als een gieter poseren de eigenaars bij hun huis. We mogen de huisjes betreden en rondkijken. Het zijn dezelfde huisjes en precies zoals bij ons, iedereen doet het op zijn manier of zijn kunnen.

Hier denk ik... welk huis hebben we met de federale missiegroep van Rumbek gesponsord? Het doet er niet toe. Jong of wat ouder. Ik zie glunderende eigenaars bij hun stenen huisje. Wel vind ik het een moeilijk moment wanneer we het dorp verlaten en we steeds worden aangeklampt.

Terug in het schooltje zien we de kinderen uitgerust in de Marcellekes van Torhout en de sportkledij van Rumbek. Glunderende gezichtjes. Zalig.

Dan op weg naar de leprozen. Ook daar doet Scad prachtig werk. De mensen hebben hier nu ook stenen huisjes. Eén man, de oudste, de burgemeester komt z'n verhaal doen. Hij woont al het langst in dit dorp. Bij een wandeling door het dorp komen we bij zijn huis. Hij woont hier met zijn vrouw en ze hebben 6 kinderen. Een dochter leert op het domein van Scad voor juf. De man kreeg van Scad enkele kalkoenen en nu kweekt hij ermee. De kalkoenen die niet nodig zijn voor het kweek -programma verkoopt hij voor het vlees.

Op de terugweg stoppen we nog even in het schooltje op het Scad domein. Daar is vandaag de maandelijkse, medische controle van de bejaarden. Deze bejaarden zijn alleen of door hun familie verlaten. Ze krijgen een warme maaltijd en ook een soort pensioen. Er komen zo'n 600 mensen en ze zijn rond de 65 tot 80 jaar oud.

Sorry, mensen van de keuken maar we zijn veel te laat.

In de namiddag bezoeken we dan een weversdorp. We zien heel wat mooie sari's. Het kleuren van het garen gebeurt niet zoveel meer hier. Om een zijden sari te weven hebben ze 3 à 7 dagen nodig.

2 à 3 dagen voor een sari in katoen en alles naargelang het motief.
Terug in Scad krijgen we bezoek van mister Cletus en mrs Amalia. Ze zijn blij dat we meehelpen, elk op onze manier aan Scad.
Gebeld naar het thuisfront. Aha de blog wordt gelezen.
Gesupporterd voor de rode duivels, maar helaas.

Heidi schrijft:

Het bezoeken van een waterwinningsproject en een vrouwengroep in een afgelegen dorpje.

Na enkele uren te rijden met het busje van SCAD kwamen we aan in een heel afgelegen dorpje.
We werden er ontvangen als echte vips. De vrouwen van het dorp stonden ons op te wachten en toen we uit het busje stapten maakten ze met hun tong een speciaal geluid om ons te verwelkomen. De meisjes van het dorp trakteerden ons met een prachtige dansvoorstelling en daarna moesten we zelf een dansje aanleren. We hebben er allen zeer van genoten. We waren naar het dorp gekomen om er de vrouwengroep en het waterwinningsproject te bezoeken. Ik was blij om te zien hoe positief het dorp was veranderd sedert drie jaar geleden. Drie jaar geleden had ik dit dorpje ook bezocht en toen waren ze nog volop bezig het waterwinningsproject aan te leggen. Toen was er nog bijna niets en nu was er een enorm waterreservoir die het ganse dorp bevoorradde van water. We zagen er ook heel veel geiten. Ieder gezin kweekte er geiten. Wanneer het land te droog was om groenten te kweken en te oogsten konden ze overleven met het geld dat ze verdienden door geiten te verkopen. Na de boeiende uitleg van de vrouwengroep en de uitleg van onze gids de heer Ratnavelu werd ons bezoek afgesloten met een spetterende goochelshow van Francky. De dorpsbewoners wisten niet wat ze zagen, voor hen was dit een dag om nooit meer te vergeten.

Een avondwandeling door de straten van Madurai.

Met enkele vrouwen van onze groep van de zoutmijnkinderen maken wij na het avondeten nog een korte wandeling door de straten van het centrum van Madurai. Het is donker maar toch valt er in de stad nog van alles te beleven. Veel winkels zijn nog open alhoewel het toch al 22 uur is. Overall zijn er nog eettenten open en de mensen zijn nog druk in de weer. We zien er vrouwen die langs de kant van de straat hun koeken bakken op een klein vuurtje. Het ziet er allemaal niet erg hygiënisch uit maar in India is dit hier normaal. We ruiken allerlei geuren door elkaar: die van kruiden, vers klaargemaakt eten, wierook, uitwerpselen van koeien, uitlaatgassen, rottend vuil... Plots komt een man op ons af die ons zegent met een rode stip, zijn bedoeling is natuurlijk om wat geld bij te verdienen en we geven hem dan ook een fooi. Overall waar we lopen worden we bekeken want blanke mensen komen hier niet vaak voorbij. Wij zijn als het ware een attractie voor de plaatselijke bevolking. Het is niet alleen onze blanke huid die opvalt, onze kledij past ook totaal niet bij de Indiase cultuur. Ondanks ons anders zijn is iedereen toch super vriendelijk voor ons. De meeste mensen

begroeten ons en sommigen willen ook nog een praatje met ons maken. We wandelen verder en komen ook nog een paar koeien tegen die nog wat rondslechteren door de straten. In de straten is het ondanks het late uur nog een drukte van je welste. Het krioelt er nog van de voertuigen: brommers, auto's, fietsen, alles rijdt door elkaar en ze toeteren om het meest. We beslissen dan maar om terug te keren naar het hotel want de volgende morgen moeten we terug vroeg uit de veren.